

Agatha Christie

Pustolovina božičnog
pudinga

- Vrlo mi je žao - rekao je gospodin Hercule Poirot.

Prekinuli su ga, ali ne grubo. Način na koji je to učinjeno bio je vrlo pristojan, vješt i uvjerljiv.

- Molim vas, gospodine Poirot, nemojte unaprijed odbiti. Radi se o ozbiljnim državnim problemima. Vaša će suradnja biti cijenjena na najvišim mjestima.

- Previše ste ljubazni - reče Hercule Poirot i odmahne rukom - no ja zaista ne mogu izvršiti ono što tražite od mene. I to u ovo doba godine ...

Gospodin Jesmond ponovo ga je prekinuo. Vrijeme je Božić - rekao je uvjerljivo. - Pravi starinski Božić u engleskoj pokrajini.

Hercule Poirot je zadrhtao. Pomisao na englesku pokrajinu u ovo doba godine nije mu bila ugodna.

- Dobri stari Božić! - Gospodin Jesmond posebno je naglasio ove riječi.

- Ja, ja nisam Englez - rekao je Hercule Poirot. U mojoj zemlji Božić je za djecu. Mi slavimo Novu godinu.

- No da - odgovori gospodin Jesmond - ali Božić u Engleskoj ima veliku tradiciju i ja vas uvjeravam da biste ga u Kings Lacevu doživjeli u najboljem izdanju. Znate, Kings Lacey je divna stara kuća. Jedno njezino krilo potječe čak iz četrnaestoga stoljeća.

Poirot je ponovo zadrhtao. Pomisao na engleski dvorac iz četrnaestog stoljeća ispunila ga je strahom. Previše je često trpio u tim engleskim povijesnim dvorcima. Sa zahvalnošću je pogledao po svojem modernom udobnom stanu s radijatorima i najnovijim uređajima koji onemogućuju i najmanji propuh.

- U zimi - rekao je odlučno - ne napuštam London.

- Mislim, gospodine Poirot, da niste posverazumijeli o kako se ozbiljnoj stvari radi. - Gospodin Jesmond pogleda svojeg pratioca pa ponovo Poirota.

Drugi Poirotov posjetitelj nije do sada rekao ništa, osim pozdravnog "kako ste" kad su došli. Sada je sjedio gledajući u svoje dobro ulăstene cipele, a izraz njegova lica boje čokolade odavao je najveću potištenost. Bio je to mlad muškarac, nije mu bilo više od dvadeset tri godine, i bilo je očito da je u velikoj nevolji.

- Da, da - rekao je Hercule Poirot. Dakako, stvar je ozbiljna. Shvaćam ja to. Iskreno suočaćam s Njegovom visosti.

- Položaj je krajnje delikatan - rekao je gospodin Jesmond.

Poirot svrati pogled s mladog muškarca na njegova starijeg pratioca. Kada bi se jednom riječi htio opisati gospodin Jesmond, bila bi to riječ diskrekcija. Sve u vezi s gospodinom Jesmondom bilo je diskretno. Njegovo dobro skrojeno ali neupadljivo odijelo, njegov ugodan, profinjen glas koji se rijetko kada izdizao iz ugodne mono-

8

tonosti, svijetlosmeđa kosa koja se tek malo, na sljepoočicama, počela prorjeđivati, njegovo blijedo ozbiljno lice. Herculeu Poirotu učinilo se da je svojevremeno upoznao rie jednoga, već tucet gospodina Jesmonda i da su svi, prije ili kasnije, upotrijebili istu rečenicu, "Položaj je krajnje delikatan."

- Znate li - reče Hercule Poirot - da policija može biti vrlo diskretna.

Gospodin Jesmond zatrese odlučno glavom.

- Policija ne dolazi u obzir - reče. - Da bismo pronašli... ono što želimo pronaći, morali bismo neizbjegno pokrenuti sudski postupak, a zapravo znamo tako malo. Sumnjamo, ali ne znamo.

- Suosjećam s vama - ponovo će Hercule Poirot.

No, ako je mislio da će njegovo suosjećanje nešto značiti njegovim posjetiocima, varao se. Oni nisu trebali suosjećanje, trebali su praktičnu pomoć. Gospodin Jesmond ponovo je počeo pričati o radostima engleskoga Božića.

- Znate, pravi stari Božić polako nestaje. Danas ga ljudi slave u hotelima. No pravi engleski Božić, kada se skupi cijela obitelj, djeca i njihove čarape, božićno drvce, puran i puding od šljiva, krekeri. A vani snjegović...

U interesu točnosti, Hercule Poirot se umiješao.

- Da bi se napravio snjegović, treba imati snijega - primijetio je jednostavno. - A snijeg se ne može naručiti čak ni za engleski Božić.

- Danas sam razgovarao s jednim od svojih prijatelja u meteorološkom uredu - rekao je gospodin Jesmond - i on kaže kako je vrlo vjerojatno da će za ovaj Božić biti snijega.

No, bilo bi bolje da to nije rekao. Hercule Poirot kima glavom jače nego ranije.

- Snijeg u pokrajini! - reče. - To će biti još odvratnije. Velik, hladan, kameni dvorac.

- Uopće neće - reče gospodin Jesmond. - U posljednjih desetak godina stvari su se jako promjenile. Sada imaju centralno grijanje na loživo ulje.

- Što, u Kings Laceu imaju centralno grijanje na loživo ulje? - upitao je Poirot. Činilo se da se počeo kolebatи.

Gospodin Jesmond je odmah iskoristio priliku. - Da, svakako - rekao je - i ne samo to već i divan sistem s vrućom vodom. Radijatori u svakoj spavaćoj sobi. Uvjeravam vas, dragi moj gospodine Poirot, Kings Lacey je udoban i zimi. Možda će vam se kuća učiniti čak i prevrućom.

- Zaista je nevjerojatno - rekao je Hercule Poirot.

S uvježbanom spretnošću, gospodin Jesmond se ponovo vratio na svoj problem.

- Možete shvatiti strašnu dilemu u kojoj se nalazimo - reče povjerljivo.

Hercule Poirot kimne glavom. Problem doista nije mali. Mlad budući vladar, jedini sin poglavara bogate i važne izvanevropske zemlje, stigao je prije nekoliko tjedana u London. Njegova je zemlja nedavno proživljivala period nemira i nezadovoljstva. Iako je odano ocu koji je i dalje vodio istočnjački način života, javno je mnijenje ponešto sumnjičavo gledalo na mladu generaciju. Njezine su ludosti bile zapadnjačke i nisu nailazile na odobravanje.

Nedavno su najavljenе njegove zaruke. Trebao se oženiti nekom daljnjom rodakinjom koja je bila iste krvi, mlađom ženom koja je, premda

10

obrazovana u Cambridgeu, pazila da u svojoj zemlji ne pokaže nikakav zapadnjački utjecaj. Već je najavljen dan vjenčanja, pa je mlađi princ otputovao u Englesku, uvezši sa sobom neke od čuvenih dragulja koji su pripadali njegovoj kući, a Cartier ih je trebao staviti u moderno oblikovane uloške. Među tim dragim kamenjem bio je vrlo poznati rubin, izvaden iz glomazne starinske ogrlice, a čuveni su ga draguljari nanovo oblikovali. Do tada je sve bilo dobro, no nakon toga nastaju neprilike. Nije se moglo prepostaviti da mlađi čovjek koji posjeduje tako veliko bogatstvo i sklonosti prema veselu životu neće, zabavljajući

se, počiniti neku malu ludost. To mu ne bi bili branili. Pretpostavlja se da se mladi prinčevi zabavljaju na taj način. Kad bi princ pošao u šetnju Bond Streetom s djevojkom do koje mu je stalo i poklonio joj smaragdnu narukvicu ili dijamantni broš kao nagradu za užitak koji mu je pružila, na to bi se gledalo kao na nešto posve prirodno i prikladno, kao na nešto što zapravo odgovara automobilu tipa "cadillac" koji bi nje-
gov otac uvijek poklanjao svojoj omiljenoj ple-
sačici.

No princ je bio mnogo indiskretniji. Polaskan interesom koji je pokazivala za njega, pokazao joj je čuveni rubin u novo oblikovanom ulošku, a naposljetku je bio toliko nepromišljen da je udovoljio njezinoj molbi i dopustio joj da ga nosi, ali samo jednu večer!

Ono što je sljedilo bilo je kratko i tužno. Dama je ustala od stola za kojim su večerali i otišla napudrati nos. Vrijeme je prolazilo, no ona se nije vraćala. Izašla je iz restorana kroz neka druga vrata i nestala. Pri tome je važna

M

i strašna činjenica, da je s njom nestao i rubin u svojem novom ulošku.

To su činjenice koje se ne bi mogle objelodati bez najstrašnijih posljedica. Rubin je bio više nego običan rubin, imao je veliko povijesno značenje za obitelj mladoga princa, a okolnosti pod kojima je nestao bile su takve da bi svako ne-prikladno objavljivanje tog slučaja u javnosti moglo imati najozbiljnije političke posljedice.

Gospodin Jesmond nije bio čovjek koji bi iznio te činjenice jednostavnim jezikom. Umotao ih je u mnogo suvišnih riječi. Tko je zapravo bio gospodin Jesmond, Hercule Poirot nije znao. U svojoj karijeri susretao je već ljude poput gospodina Jesmonda. Nije bilo poznato je li bio povezan s Ministarstvom unutrašnjih poslova, Ministarstvom vanjskih poslova ili možda kojim diskretnim odjelom neke javne službe. Radio je u interesu Commonwealtha. Rubin mora biti pronađen.

A gospodin Jesmond bio je uvjeren kako je upravo Poirot pravi čovjek za taj posao.

- Možda jesam - složio se Hercule Poirot - no rekli ste mi tako malo. Sugestije, sumnje - sve to nije dovoljno da bi se počelo.

- Hajde, Monsieur Poirot, to sigurno nije iz- "nad vaših mogućnosti.

- Ni ja ne postižem uspjeh uvijek.

Bila je to lažna skromnost. Ton Poirotova glasa dovoljno je jasno odavao da je za njega prihvatanje zadatka gotovo istoznačno s uspjehom u njemu.

- Njegova je visost vrlo mlada - reče go-spodin Jesmond. - Bit će tužno ako mu čitav život bude uništen samo zbog mладенаčke indisrekcije.

12

Poirot ljubazno pogleda potištenog mladog čovjeka. - Kada je čovjek mlad, vrijeme je za ludosti - reće ohrabrujući. - Za obična mlađa čovjeka to i nije neki problem. Dobri tatica sve plača; obiteljski advokat riješi nepreliku, a mladić nauči nešto novo i tako sve dobro svrši. No u položaju kao što je vaš, doista je teško. Vaša brza ženidba ...

- Tako je. To je problem. - Mladić je sad prvi put progovorio. - Znate, ona je vrlo, vrlo ozbiljna, ozbiljno shvaća život. U Cambridgeu je stekla mnogo vrlo ozbiljnih predodžbi. U mojoj zemlji treba uvesti obrazovanje. Treba graditi škole. Treba uvesti mnogo novih stvari. Sve to u ime napretka, razumijete li, u ime demokracije. Neće više biti, kaže ona, kao u vrijeme mojega oca. Naravno, ona zna da će se ja u Lon-

dolu zabavljati, ali ne očekuje skandale. To zaista ne! čitav problem i jest u skandalu. Viđite, taj je rubin vrlo, vrlo čoven. Ima svoju povijest. Zbog njega je proliveno mnogo krvi, uzrok je mnogim smrtima!

- Smrti - reče Hercule Poirot zamišljeno i pogleda gospodina Jesmonda. - Možemo li se nadati da se to neće ponoviti?

Gospodin Jesmond započe kao da će nešto reći, no odustade.

- Ne, zaista neće - rekao je izgovarajući riječi pomalo izvještačeno. - To ne dolazi u obzir. Siguran sam da to ne dolazi u obzir.

- Ne možete biti sigurni - reče Hercule Poirot. Bez obzira kod koga se rubin sada nalazio, može biti i drugih koji bi ga se htjeli doći i koji neće oklijevati da ga se domognu, prijatelju moj.

13

n

- Doista ne mislim - reče gospodin Jesmond izgovarajući riječi još izvještačenje - da moramo ulaziti u takve pretpostavke. To se zaista ne bi isplatio.

- Ja - rekao je Hercule Poirot, postavši najednom vrlo čudan - ja, poput političara, ispitujem sve mogućnosti.

Gospodin Jesmond ga sumnjičavo pogleda. Zatim, sabravši se, reče:

- Dobro, mogu li to shvatiti, gospodine Poirot, kao da smo se dogovorili? Hoćete li poći u Kings Lacey?

- A kako da objasnim svoje prisustvo ondje?
- upita Hercule Poirot.

Gospodin Jesmond se povjerljivo osmjejnu.

- Mislim da ćemo to vrlo lako urediti. Uvjeravam vas da će to svima izgledati posve prirodno. Vidjet ćete da je obitelj Lacey vrlo draga. Divni ljudi.

- A niste me prevarili za centralno grijanje na loživo ulje?

- Ne, doista nisam! - Gospodin Jesmond je izgovorio te riječi gotovo uvrijeđeno. - Uvjeravam vas da ćete tamo imati potpun komfor.

- Tout confort moderne - promrlja je Poirot zamišljeno. - Eh bien - reče - prihvatom.

Temperatura u dugoj gostinskoj sobi u Kings Lacevu bila je ugodna, iznosila je šezdeset osam stupnjeva po Fahrenheitu. Hercule Poirot je sjedio kraj jednog od velikih prozora i razgovarao s gospodom Lacey. Gospoda Lacey nešto je radila iglom. Nije izradivala petit point niti vezla cvijeće

14

na svili. Umjesto toga utonula je u prozaičan posao porubljivanja kuhinjskih krpa. Dok je šila, govorila je mekim zamišljenim glasom koji se Poirotu vrlo svidio.

- Nadam se da će vam se naša proslava Božića svidjeti, gospodine Poirot. Znate, tu će biti samo naša obitelj. Moja unuka i unuk i njegov prijatelj Bridget, kći moje nećakinje, Diana, moja sestrična i naš stari prijatelj David Welwyn. Kao što vidite, samo članovi obitelji. No Edwina Morecombe kaže da je to upravo ono što želite vidjeti. Starinsku božićnu svetkovinu. Ništa ne može biti starinskije od nas! Znate, moj muž živi potpuno u prošlosti. Čeli da sve bude onako kako je bilo kada je bio dječak od dvanaest godina i kada je dolazio ovamo za praznike. - Nasmiješila se, kao u sebi. - Sve same stare stvari, božićno drvce i obješene čarape i juha od ostriga i puran - dva purana, jedan kuhan i drugi pečen - i puding od šljiva s prstenom i dugmetom neženje, i još koješta drugo. Danas ne možemo stavljati novčić od šest penija u puding jer više

nije od čistog srebra. No zato imamo sve vrste starih deserta, Elvas i Carlsbad šljive i bademe i groždice, i kandirano voće i dumbir. No, a govorim kao katalog Fortnuma i Masona!

- Probudili ste moje želučane sokove, gospodo.

- Očekujem da čemo svi mi do sutra navečer imati velike teškoće s probavom - reče gospođa Lacey. - Danas čovjek nije navikao tako mnogo jesti, zar ne?

Prekinuo ju je glasan smijeh i vika što su dopirali izvana. Pogledala je napolje.

- Ne znam što ondje rade. Pretpostavljam da igraju neku igru ili tako nešto. Tako sam se uvi-

15

hek bojala, znate, da će naš Božić ovdje biti dosadan tim mladim ljudima. No naprotiv, jako im se svida. A moj vlastiti sin i kći i njihovi prijatelji nisu baš mnogo držali do Božića. Govorili su da je sve to besmislica i da se ljudi zbog toga previše uzbuduju te da bi bilo mnogo bolje otici negdje u hotel i zaplesati. No izgleda da mlađu generaciju sve to vrlo privlači. Osim toga - dodala je gospođa Lacey - učenici i učenice uvijek su gladni, zar ne? Rekla bila da u školama skapavaju od gladi. Napokon, zna se da svako takvo dijete može pojesti gotovo kao tri snažna muškarca.

- Vrlo je ljubazno od vas i vašeg supruga, gospodo, što ste me na ovaj način uključili u svoju obiteljsku proslavu - reče Poirot i nasmije se.

- Oh, sigurna sam da se oboje tome veselim - rekla je gospođa Lacey. - A ako Horace bude malo grub - nastavila je - ne obraćajte na to pažnju. Znate, to je samo njegov način opodređenja.

No njezin je suprug zapravo rekao: - Ne razumijem zašto želiš da nam jedan od tih prokletih stranaca pokvari Božić! Zašto ne bi mogao doći k nama u neko drugo doba? Ne podnosim strance! U redu, u redu, Edwina Morecombe želi da on bude kod nas. Htio bih znati, kakve to veze ima s njom? Zašto ga za Božić nije pozvala k sebi?

- Ti to znaš vrlo dobro - rekla je gospođa Lacey. - Edwina uvijek ide k obitelji Claridge.

- Nemaš li ti ništa s time, Em? - oštro je upita suprug.

- S time? - reče Em, široko otvorivši plave oči. - Naravno da nemam. A i zašto bih?

Stari pukovnik Lacey nasmije se, dubokim, muklim smijehom. - Ne bih ja tebe isključio iz

16

toga, Em - rekao je. - Kada gledaš najnedužnije, to znači da nešto skrivaš.

Prisjećajući se svega toga, gospođa Lacey je nastavila:

- Edwina je rekla da misli kako biste nam možda mogli pomoći... Sigurna sam da ne znam baš sasvim kako, no ona je rekla da ste jednom pomogli svojim prijateljima u slučaju sličnom našem. Ja - ah da, možda vi i ne znate o čemu pričam?

Poirot je pogleda ohrabrujući. Gospođa Lacey bila je blizu sedamdesete, uspravna kao štap, snježnobijele kose, ružičastih obraza, plavih očiju, smiješna nosa i odlučne brade.

- Ako postoji nešto što mogu učiniti za vas, bit će mi vrlo draga da to učinim - rekao je Poirot. - Razumijem, to je prilično nesretan slučaj lude zaljubljenosti mlade djevojke.

Gospođa Lacey kimnu glavom. - Da, činit će vam se čudnim što želim o tome razgovarati s vama. Na kraju krajeva, vi ste stranac ...

- I inozemac - reče Poirot s razumijevanjem.

- Jest - nastavi gospođa Lacey - no to

možda problem na stanovit način čini lakšim.
Bilo kako bilo, Edwina misli da biste možda mogli znati nešto - kako da to kažem - nešto korisno o tom mladom Desmondu Lee-Wortleyu.

Poirot je šutio trenutak diveći se dosjetljivosti gospodina Jesmonda i lakoći kojom je iskoristio gospodu Morecombe za vlastite ciljeve.

- Čini mi se da taj mladi čovjek ne uživa baš dobar glas. - započeo je oprezno.

- Ne, doista, ne! Bije ga zapravo vrlo loš glas! No tu nema pomoći, barem što se tiče Sa-

2 Pustolovina i n
ran. Nikada nije dobro, zar ne, reći mladim djevojkama da muškarci imaju loš glas? To ih upravo privlači!

- Zaista ste u pravu - reče Poirot.

- Kada sam bila mлада - nastavila je gospoda Lacey. - (Oh, kako je to bilo davno!) Upozoravali su nas na neke mlade muškarce, i naravno to je samo povećavalo naš interes za njih. Ako bi neka uspjela urediti da pleše s njima ili da bude nasamo u mračnom stakleniku - namijala se. Zato i nisam htjela da Horace učini nešto od onoga što je htio.

- Recite mi - upita Poirot - što vas tačno smeta?

- Naš je sin ubijen u ratu - započe gospoda Lacey. - Moja je snaha umrla kada se Šarah rodila, tako da je Šarah uvijek bila kod nas i mi smo je odgojili. Možda je nismo dobro odgojili - ne znam. No mislili smo da joj uvijek trebamo dati što više slobode.

- Mislim da je to poželjno - primijeti Poirot. - Ne može se ići protiv duha vremena.

- Ne može - reče gospoda Lacey - i ja tako mislim. Naravno, danas djevojke rade te stvari.

Poirot je pogleda ispitujući.

- Mislim, kako da to kažem. Šarah se upoznala s nekim društvom u kavani. Nije htjela ići na ples ili izlaziti uredno odjevena, biti rob bilo čega sličnog. Umjesto toga unajmila je dvije prično neudobne sobe u Chelseaju dolje blizu rijeke i nosila je te smiješne stvari koje mladi ljudi vole nositi, crne ili svijetlo zelene čarape. Vrlo debele čarape. (Uvijek mislim, kako li moraju bockati!). Izlazila je neoprana i nepočešljane kose.

18

— Ča, c'est tout a fait naturelle - reče Poirot. — To je sada u modi. Proći će.

— Da, znam - gospoda će Lacey. — Ne bih se za to brinula. Ali vidite, ona se splela s tim Desmondom Lee-Wortleyem a njega zaista bije strašno loš glas. Živi više-manje od iskorištavanja bogatih djevojaka. Čini se da su posve poludjele za njim. Zamalo se oženio nekom perspektivnom djevojkom, ali njezina ju je obitelj stavila pod nadzor ili tako nešto. Naravno, to je i Horace htio učiniti. Govorio je da to mora napraviti kako bi je zaštitio. Ali ja, gospodine Poirot, nisam to smatrala sretnom idejom. Mislim da bi u takvom slučaju ona mogla pobjeći s njim i otići u Škotsku ili Irsku ili Argentinu ili negdje drugdje i vjenčati se ili živjeti nevjerenčano. I premda se to može smatrati protuzakonitim, mislim da naposljetku primejna zakona ovđe i nije dobro rješenje. Osobito ako se rodi dijete. Tada se mora popustiti i dopustiti im da se vjenčaju. Čini mi se da u takvim slučajevima gotovo uvijek nakon godine ili dvije dođe do rastave. Djevojka se nakon toga vraća kući i obično se nakon nekog vremena uda za kakvog zgodnog čovjeka koji mora da je lud kada je na to pristao. I smiri se. No čini mi se da je vrlo žalosno kad djevojka u brak donese svoje dijete, jer nije ista stvar ako ga odgaja očuh, pa ma kako dobar bio. Ne, mislim da

bi bilo mnogo bolje kada bismo učinili onako kako se činilo kada sam ja bila mlada. Mislim da je prvi mladi čovjek u kojega se djevojka zaljubi uvijek na neki način nepoželjan. Sjećam se da sam osjećala veliku strast prema jednom mladom muškarcu koji se zvao - no kako li se zvao? Kako je to čudno, uopće se ne mogu sjetiti nje-gova imena! Tibbitt mu je bilo prezime. Mladi

19

Tibbitt. Naravno, moj mu je otac više-manje bra-nio dolaziti u našu kuću, no on je bio obično pozivan na iste plesove i tako smo plesali za-jedno. A ponekada smo se izvukli iz društva i sjedili zajedno vani, a povremeno bi naši prija-telji organizirali izlete na koje bismo oboje išli. Naravno, sve to bilo je vrlo uzbudljivo i zabra-njeno i u tome smo zaista uživali. Ali nije se išlo tako daleko, kako djevojke danas idu. I tako, nakon nekog vremena moja se strast prema go-spodinu Tibbittu ugasila. I znate li, kad sam ga četiri godine kasnije vidjela, pitala sam se iz-ne-nađeno što sam to ranije u njemu vidjela! Izgle-dao mi je posve neinteresantan mladi čovjek. Sama vanjština, razumijete. Nikakvih zanimljivih razgovora.

- Svatko uvijek misli da su dani njegove vla-stite mladosti najbolji - primijeti Poirot poučno.

- Znam - reče gospoda Lacey. - To je do-sadno, zar ne? Ne smijem biti dosadna. Pa ipak, ne bih htjela da se Šarah, koja je zaista draga djevojka, uda za Desmonda Lee-Wortleya. Ona i David Welwyn, koji također boravi ovdje, bili su uvijek prijatelji i tako su se voljeli da smo se nadali, Horace i ja, da će se, kad odrastu, vjen-čati. No naravno, danas je on ne zanima. Ludo je zaljubljena u Desmonda.

- Ne razumijem sasvim, gospodo. - reče Poirot. - Boravi li sada taj Desmond Lee-Wortley u vašoj kući?

- To je moje djelo - odgovori gospoda La-cey. - Horace joj je želio zabraniti da gavida. Naravno, u doba Horaceove mladosti otac dje-vojke ili čuvar obilazili bi oko mladićeve sobe s bićem u ruci! Horace je bio za to da se momku

20
potpuno zabrani pristup u našu kuću i da se dje-vojci zabrani da gavida. Rekla sam mu da bi to bilo vrlo loše. Ne, rekla sam. Pozovi ga ovamo. Biti će za Božić s cijelom našom obitelji. Na-ravno, moj je suprug na to rekao da sam luda! No ja sam mu odgovorila, "Bilo kako bilo, dragi, pokušajmo to. Pusti neka ga ona vidi u našoj atmosferi i u našoj kući, a mi ćemo biti prema njemu vrlo ljubazni i pristojni, i možda će joj se on tada učiniti manje interesantnim!"

- Mislim, gospodo, da ima nečega u tome - rekao je Poirot. - Mislim da je vaš stav vrlo mudar. Mudriji od stava vašeg supruga.

- Nadam se da jest - rekla je gospoda La-cey sumnjičavo. - Čini se da to do sada nije dalo neke rezultate. No naravno, on je ovdje tek ne-koliko dana. - Najednom se na njezinom nabo-ranom obrazu pojavila jamica. - Priznat ću vam nešto, gospodine Poirot. I meni-se on svida. Ne mislim time reći da ga zaista volim, ali posve dobro mogu osjetiti njegov šarm. O da, shvaćam što Šarah vidi u njemu. No ja sam dovoljno stara žena i imam dovoljno iskustva pa mogu znati da on sasvim sigurno nije dobar. Čak iako mi je li-jepo u njegovu društву. Ipak mislim - dodala je gospoda Lacey gotovo čeznutljivo - ima on nekih dobrih strana. Znate, pitao je bi li ovamo mogao dovesti svoju sestru. Bila je u bolnici na nekoj operaciji. Rekao je da je tako tužno biti u lječilištu preko božićnih blagdana, pa je htio

znati bi li bilo vrlo nezgodno kada bi je doveo sa sobom ovamo. Rekao je da bi za nju u lječilištu podigao sve njezine obroke. Mislim da je to prilično lijepo od njega, ne mislite li vi tako, gospodine Poirot?

21

- Takvo obzirno ponašanje - reče zamišljeno Poirot - kao da odudara od njegova karaktera.

- Oh, ja to ne znam. Može se biti odan prema obitelji i istovremeno htjeti opljačkati bogatu mlađu djevojku. Znate, Šarah će biti vrlo bogata, ne samo zbog onoga što joj mi ostavljamo, jer to naravno neće biti osobito mnogo. Već dio našeg novca kao i naš posjed pripast će mojem unuku Colinu. Ali njezina je majka bila vrlo bogata i Šarah će naslijediti sav novac kad navrši dvadeset jednu godinu. Sada ima tek dvadeset. Zaista, mislim da je bilo lijepo od Desmonda što je mislio na svoju sestru. I nije se pretvarala da je ona nešto posebno. Ona je stenodaktilografkinja, pretpostavljam da radi kao sekretarica u Londonu. I nije samo na riječima bio dobar prema njoj, već joj je nosio i hranu. Naravno, ne stalno, ali prilično često. Tako, mislim da on ima i neke dobre strane. Ali svejedno - doda gospođa Lacey vrlo odlučno - ne želim da se Šarah uda za njega.

- Prema svemu što sam čuo i što mi je bilo rečeno - kaza Poirot - to bi zaista bila propast.

- Mislite li da biste nam mogli pomoći na neki način? - upita gospođa Lacey.

- Mislim da je to moguće - rekao je Hercule Poirot - ali ne bih vam htio previše obećavati. Gospođa Desmondi Lee-Wortleye koji žive na tom svijetu vrlo su pametna, gospodo. No ne očajavajte. Možda se može učiniti nešto malo. Ja ću svakako pokušati sve najbolje što umijem, ako ne zbog drugoga a ono iz zahvalnosti za vašu ljubaznost što ste me pozvali ovamo za božićne blagdane. - Ogledao se oko sebe. - A u današnjeg

nje vrijeme i nije tako lako doživjeti prave božićne blagdane.

- Zaista nije - uzdahnula je gospođa Lacey. Nagnula se naprijed. - Znate li, gospodine Poirot, o čemu sanjarim - što bih htjela imati?

- No recite mi, gospodo.

- Jednostavno, htjela bih imati mali moderni bungalov. Možda i ne baš pravi bungalow, već malu modernu kuću koju je lako održavati, pogodnuta negdje u ovom parku, te živjeti u njoj s najmodernijom kuhinjom i bez dugih hodnika. Sve lako i jednostavno.

- To je vrlo praktična ideja, gospodo.

- No to nije praktično za mene - rekla je gospođa Lacey. - Moj suprug obožava ovo mjesto. Voli živjeti ovdje. Ne smeta ga što živi malo nekomforno, ne smeta ga neudobnost, on bi mrzio, da, baš mrzio, živjeti u maloj modernoj kući u parku!

- Tako, vi se dakle žrtvujete zbog njegovih želja?

Gospođa Lacey se uspravila. - Ne smatram to žrtvom, gospodin Poirot - rekla je. - Udalala sam se za svojeg muža sa željom da ga učinim sretnim. Bio mi je dobar suprug i sve te godine bila sam vrlo sretna te želim i njega usrećiti.

- Znači nastaviti živjeti ovdje - primijeti Poirot.

- Tu zapravo i nije tako neudobno - reče gospođa Lacey.

- Naravno da nije - brzo će Poirot. - Na protiv, vrlo je udobno. Vaše centralno grijanje i topla voda u kupaonici izvrsni su.

- Potrošili smo mnogo novca da bismo kuću u kojoj živimo učinili udobnom - reče gospođa

Lacey. - Uspjeli smo prodati nešto zemlje. Pri-

23

spjele za gradnju, mislim da je tako zovu. Na sreću, iz kuće se nije mogla vidjeti, a nalazila se s druge strane parka. Zaista prilično ružan komad zemlje bez lijepa pogleda, no dobili smo za nju vrlo povoljnu cijenu. Tako smo bili u stanju izvesti u kući sva moguća poboljšanja.

- A što je s poslugom, gospodo?

- Nije tako-teško kao što biste mogli misliti.

Naravno, ne može se očekivati da će čovjek imati poslužu kakva je bila prije. Dolaze nam iz sela razni ljudi. Dvije žene ujutro, druge dvije da bi skuhale ručak i oprale sude i opet druge za večeru. Ima mnogo ljudi koji žele dolaziti i raditi po nekoliko sati dnevno. Naravno, za Božić imamo sreću. Moja draga gospoda Ross dolazi svakog Božića. Ona je izvrsna kuharica, zaista prvo-klasna.

Otišla je u mirovinu prije desetak godina, ali nam dolazi pomagati kad god je to potrebno. Zatim je tu i dragi Peverell.

- Vaš glavni sluga?

- Da. On je u mirovini i živi u maloj kući blizu ulazne zgrade, no vrlo je odan i inzistira na tome da naš dolazi posluživati na Božić. Zaista se bojim, gospodine Poirot, jer on je tako star i tako slab. Sigurna sam, kada bi nosio nešto teško, da bi mu to ispalio iz ruke. Prava je muka gledati ga. Ni srce mu nije dobro pa se bojim da previše radi. No strašno bi povrijedilo njegove osjećaje kad mu ne bih dopustila da dolazi. Kada vidi u kakvom je stanju naša srebrnina, mrmlja, gunda i prigovara, no za tri dana boravka kod nas on je tako dotjera da postane opet divna. Da. On je drag i vjeran prijatelj. - Nasmiješila se Poirotu. - Vidite, tako smo svi spremni za sretan Božić. I to za bijeli Božić - dodala je pogledavši

24

kroz prozor. - Vidite li? Počeo je padati snijeg. Ah, dolaze djeca. Gospodine Poirot, morate ih dočekati.

Poirot je predstavljen prema svim propisima. Najprije Colinu i Michelu, unuku koji je još bio daki, i njegovu prijatelju, simpatičnima pristojnim petnaestogodišnjacima. Jedan je bio tamne, a drugi svijetle puti. Zatim njihovoj sestrični, Bridget, crnokosoj djevojci otprilike istih godina, vrlo živahnog.

- A ovo je moja unuka Šarah - reče gospo-
da Lacey. Poirot pogleda sa zanimanjem Šarah,
privlačnu djevojkiju guste, kuštrave crvene kose;
učinilo mu se da joj je ponašanje nervozno i po-
nešto izazovno, ali prema svojoj je baki pokazala
iskrenu odanost.

- A ovo je gospodin Lee-Wortley.

G. Lee-Wortley nosio je ribarski pulover i uske crne hlače; kosa mu je bila prilično duga i nije bilo sigurno da se je toga jutra brija. Prava suprotnost njemu bio je mlad čovjek predstavljen kao David Welwyn, čvrst i miran, sa simpatičnim osmijehom. Bilo je prilično očito da je odan sapunu i vodi. Bila je tu još jedna članica društva, lijepa, prilično temperamentna djevojka, predstavljena kao Diana Middleton.

Poslužen je čaj. Krepak obrok od plosnatih kolačića, keksa, sendviča i tri vrste kolača. Mladi članovi društva uživali su u čaju. Pukovnik Lacey je stigao posljednji, primjetivši bezbojnim gla-
som:

- Hej, čaj? O da, čaj.

Primio je šalicu iz ženine ruke, dohvatio sam dva plosnata kolačića, uputio pogled pun gađenja prema Desmondu Lee-Wortleyu i sjeo što je dalje mogao od njega. Bio je to velik čovjek s gustim

25

obrvama i crvenim licem na kojem se je vidjelo da je često izloženo vremenskim nepogodama. Prije bi se moglo pomisliti da je farmer nego gospodar ovoga posjeda.

- Počeo je padati snijeg - primijetio je. - Dobro je, bit će to bijeli Božić.

Nakon čaja društvo se razišlo.

- Mislim da će se sada poći zabavljati sa svojim magnetofonima - rekla je gospoda Lacey Poirotu. Gledala je s uživanjem za svojim unukom kada je napuštao sobu. Ton njezina glasa bio je kao kada bi netko rekao: "Djeca se iduigrati sa svojim olovnim vojnicima."

- Naravno, dobro se razumiju u tehniku - rekla je - i vrlo su ponosni na to.

No, dječaci i Brigid odlučili su poći do jezera kako bi vidjeli je li led na njemu dovoljno čvrst da bi se mogli klizati.

- Mislio sam da bismo se jutros mogli klizati - rekao je Colin - no stari je Hodgkins kazao ne. On uvijek tako strašno pazi na sve.

- Podimo u šetnju, Davide - rekla je Diana Middleton mekim glasom.

David je trenutak okljevao dok su mu oči počivale na crvenoj kosi Šarah. Ona je stajala pokraj Desmonda Lee-Wortleya, ruka joj je počivala na njegovoj ruci i gledala ga je u lice.

- U redu - rekao je David Welwyn - podimo.

Diana ga brzo uhvati pod ruku te krenuše prema vratima što su vodila u vrt.

- Hoćemo li i mi poći, Desmonde? U kući je strašno zagušljivo - reče Šarah.

Tko želi šetati? - kaza Desmond. - Izvest će auto. Poći ćemo do Speckled Boara i nešto popiti.

26

Šarah je trenutak okljevala prije nego je rekla:

_Podimo do Market Ledburyja, u White Hartu. To je mnogo zabavnije.

Iako ni za što na svijetu ne bi to rekla, Šarah je osjećala instinktivno gađenje prema odlaženju u mjesne krčme s Desmondom. To na neki način nije bilo uobičajeno za stanovnike Kings Lacevja. Zene Kings Lacejra nikada nisu posjećivale bar Speckled Boara. Imala je neki neodređen osjećaj da bi, kada bi pošla tamo, time ponizila starog pukovnika Laceya i njegovu ženu. A zašto ne? Tako bi rekao Desmond Lee-Wortley. U trenutku srdžbe Šarah je osjetila da bi on trebao znati zašto ne! Ne može se, ako to nije potrebno, uzne-mirivati tako drage stare osobe kao što je djed i draga stara Em. Oni su zaista bili dobri kad su joj dopustili da vodi svoj vlastiti život, iako nisu u potpunosti shvaćali zašto želi živjeti u Chel-seaju onako kako živi, već su to jednostavno prihvatali. Naravno, za to treba zahvaliti Em. Djed bi bez prestanka pravio smetnje.

Šarah nije imala nikakvih iluzija kada se radio o stavu djeda. Nije bila njegova zasluga što je Desmond zamoljen da ostane u Kings Lacevju. Bila je to zasluga Em, a Em je draga i uvijek je bila draga.

Kada je Desmond otišao po auto, Šarah je na brzinu ponovo provirila u gostinjsku sobu.

- Idemo malo do Market Ledburya - rekla je. - Mislim da ćemo nešto popiti kod White Harta.

U glasu kao da joj je bilo malo prkosa, no gospoda Lacey nije pokazala da je to primjetila.

- Dobro, draga - rekla je. - Sigurna sam da ćete se dobro zabaviti. David i Diana pošli su

27

šetati. Vidjela sam ih. Tako mi je drago. Zaista mislim da sam imala dobar predosjećaj kada sam

pozvala Dianu ovamo. Vrlo je tužno što je tako mlađa postala udovicom... ima tek dvadeset dvije godine. Nadam se da će se uskoro ponovo udati.

Šarah je oštros pogleda. - Što ti to pada na pamet, Em!

- To je moj mali plan - reče gospoda Lacey veselo. - Mislim da je ona kao stvorena za Davidova. Naravno, znam da je bio strašno zaljubljen u tebe, draga Šarah, ali ti to nisi iskoristila. Sad mi je jasno da on nije tvoj tip. No sigurno ne želiš da on i dalje bude nesretan, a ja zaista mislim da će mu Diana odgovarati.

- Kakav si ti ženidbeni posrednik, Em - primijeti Šarah.

- Znam - odgovori gospoda Lacey. - Stare žene su to uvijek. Mislim da se Diana već zanimala za njega. Ne misliš li i ti da će biti kao stvaria za nj?

- Ne bih to mogla reći - kaza Šarah. - Mislim da je Diana previše snažna ličnost, previše ozbiljna. Mislim da će se David u braku s njom strašno dosadivati.

- "Dobro, vidjet ćemo" - reče gospoda Lacey.

- U svakom slučaju, ti ga ne želiš, zar ne draga?

- Zaista ne - brzo će Šarah. Odmah zatim doda - tebi se svida Desmond, zar ne, Em?

- Svakako je vrlo zgodan - reče gospoda

Lacey.

- Djed ga ne voli - primijeti Šarah.

- Teško da to možeš od njega očekivati, je li tako - reče gospoda Lacey s razumijevanjem - ali usuđujem se reći da će se složiti s tvojim izborom kad se navikne na tu ideju. Šarah draga,

28

ne smiješ ga požurivati. Stari ljudi vrlo sporo mijenjaju mišljenje, a tvoj djed je prilično tvrdoglav.

- Nije me briga što djed misli ili kaže - reče Šarah. - Udat ću se za Desmonda kada to budem htjela!

- Znam, draga, znam. Ali ipak pokušaj i budi razumna. Tvoj ti djed, kao što znaš, može napraviti mnogo neprilika. Još nisi punoljetna. Za godinu dana moći ćeš" učiniti što želiš. Očekujem da će Horace pristati na tvoj brak mnogo prije nego što prode godina dana.

- Ti si na mojoj strani, draga, zar ne? - upita Šarah. Ovila je ruke oko bakina vrata i nježno je poljubila.

- Želim da budeš sretna - odgovori gospoda Lacey. - Ah! Evo dolazi tvoj mladić s autom. Znaš, sviđaju mi se ove vrlo uske hlače kakve danas nose mladi ljudi. Izgledaju u njima tako otmjeno, naravno ako im to ne istakne krive noge.

Da, pomislila je Šarah, Desmond ima krive noge, a to nikada ranije nije primjetila ...

- Podi, draga, zabavi se - reče gospoda Lacey.

Promatrala ju je kako izlazi i dolazi do automibila, zatim, sjetivši se svojega stranog gosta, pode prema biblioteci. Pogledavši unutra opazi da je Hercule Poirot malo zadrijemao. Nasmiši se na to i krenu kroz hodnik u kuhinju kako bi porazgovarala s gospodom Ross.

- Dodi, ljepotice - reče Desmond. - Tvoja obitelj se ljuti što ideš u krčmu? Zaostali su za vremenom, zar ne?

- Naravno da se ne ljute - reče Šarah oštros kada je ušla u automobil.

29

- Kakva vam je to ideja s onim strancem u gostima? On je detektiv, zar ne? Što treba ovdje otkrivati?

- On, on nije ovdje službeno - odvrati Šarah. - Edwina Morecombe, moja baka, zamolila nas

je da ga primimo. Mislim da se on već dugo ne bavi svojim poslom.

- Zvuči kao da je isluženi stari konj - reče Desmond.

- Htio je doživjeti, vjerujem, stari engleski Božić - Šarah će neodređeno.

Desmond se prezirno nasmije. - Takve gluposti - reče. - Ne znam kako to možeš izdržati.

Šarah zabaci prema natrag crvenu kosu, a agresivnu bradu isturila prema naprijed.

- Ja uživam u tome! reče izazovno.

- Ne možeš u tome uživati, bebice. Prekinimo s tim sutra. Podimo preko do Scarborougha ili negdje drugdje.

Možda to ne bih mogla učiniti.

- Zašto ne?

- To bi ih povrijedilo.

- Oh, glupost! Ti znaš da ne uživaš u tim dječjim sentimentalnim glupostima.

- Dobro, možda stvarno u tome ne uživam, ali... - Šarah je naglo zastala. Postala je svjesna, s osjećajem krivnje, da vrlo mnogo očekuje od božićne proslave. Ona je u svemu tome uživala, ali bilo ju je stid priznati to Desmondu. Nije bilo dobro uživati u Božiću i obiteljskom životu. Za trenutak je poželjela da Desmond nije došao ovamo za Božić. Zapravo, gotovo da je željela da Desmond uopće nije došao ovamo. Bilo je mnogo zabavnije viđati Desmonda u Londonu nego ovdje kod kuće.

30

U međuvremenu su se dječaci i Bridget već vraćali s jezera još uvijek ozbiljno razgovarajući o problemu klizanja. Padale su krpice snijega, pa se gledajući u nebo moglo proreci da će uskoro pasti mnogo snijega.

- Snijeg će padati cijelu noć - rekao je Colin. - Kladim se da će do božićnog jutra biti nekoliko stopa snijega.

Izgledi su bili povoljni.

- Hajdemo napraviti snjegovića - predloži Michack- ^

- Dobri Bože - reče Colin - nisam radio snjegovića još od... da, još od četvrte godine.

- Ne vjerujem da je to lako napraviti - kaza Bridget. - Mislim, trebali biste znati kako se to radi.

- Mogli bismo napraviti kip gospodina Poirota - reče Colin. - Dat ćemo mu velik crni brk. Ima jedan u kutiji za maskiranje.

- Ne znam - primijeti Michael zamišljeno - kako je gospodin Poirot mogao uopće biti detektiv. Ne znam kako se uopće mogao prorušiti.

- Da - kaza Bridget - i ne može ga se zamisliti kako trčkara naokolo s mikroskopom, traži tragove ili mjeri otiske stopala.

- Imam ideju - kazao je Colin. - Pružimo mu priliku da pokaže što zna!

- što misliš, kakvu priliku? - upita Bridget.

- Priredit ćemo za njega umorstvo.

- Kakva divna ideja - uzviknu Bridget. -

Misliš li na tijelo u snijegu, ili tako nešto?

- Da. Zbog toga će se osjećati kao kod svoje kuće, zar ne? - hihotala je Bridget.

- Ne znam bih li išao tako daleko.

- Ako bude padao snijeg - rekao je Colin - imat ćemo izvrsnu scenu. Tijelo i otiske stopala

31

- moramo o tome dobro promisliti, ukrasti jedan od djedovih bodeža i napraviti malo krvi.

Zaustavili su se i, zaboravivši na snijeg koji je jako padao, počeli uzbudeno razgovarati.

- U staroj učionici ima jedna kutija s bojama. Mogli bismo napraviti malo krvi od crvene boje.

- Ta je crvena boja malo presvijetla - kaza Bridget. - Trebala bi biti malo više smeđa.

- Tko će biti tijelo? - upita Michael.
- Ja ću biti tijelo - brzo će Bridget.
- Vidi, vidi - reče Colin - ja sam mislio na sebe.
- On ne, ne - kaza Bridget - to moram biti ja. Treba biti djevojka. To je uzbudljivije. Lijepa djevojka leži mrtva u snijegu.
- Lijepa djevojka! Ah, ah - Michael će podrugljivo.
- Ja imam i crnu kosu - reče Bridget.
- Kakve to ima veze?
- Crna kosa dobro će se vidjeti na snijegu, a imat ću na sebi i svoju crvenu pidžamu.
- Ako ćeš imati na sebi crvenu pidžamu, tada se neće vidjeti krvave mrlje - objasni Michael.
- Ali crvena se pidžama tako lijepo ističe na snijegu - reče Bridget - a osim toga, pidžama ima bijele opšive pa krv može biti na njima. Neće li to biti divno? Misliš li da će Poirot stvarno nasjesti?
- Hoće ako to dobro izvedemo - reče Michael. - Imat ćemo samo tragove tvojih stopala na snijegu i tragove jedne druge osobe koji vode do tijela i zatim se od njega udaljavaju - naravno ti drugi tragovi moraju biti od muškarca. On neće htjeti kvariti tragove, pa tako neće znati da ti zapravo nisi mrtva." Ne misliš li - Michael

32

je zastao, sjetivši se iznenada nečega. Ostali su ga pogledali. - Ne mislite li da bi ga to moglo ozlovoljiti?

- Ne bih rekla kaza Bridget olako. - Sigurna sam da će shvatiti kako smo to učinili samo zato da ga zabavimo. Bit će to neka vrsta božićne razonode.

- Muslim da to ne smijemo napraviti na Božić - reče Colin zamišljeno. - Muslim da djed ne bi s tim bio previše oduševljen.

- Onda dan iza Božića - predloži Bridget.
- Dan iza Božića bio bi posve u redu - prihvati Kichael.

- A imat ćemo i više vremena - nastavi Bridget. - Na kraju krajeva, ima mnogo stvari koje treba urediti. Podimo i pogledajmo sve što će nam trebati za predstavu.

Pojurili su u kuću.

Na večer su svi bili vrlo zaposleni. Donijeli su mnogo božikovine i imele u jednom kutu blagovaonice postavili božićno drvce. Svatko je pomagao u kićenju bora, postavljanju grančica božikovine iza slike i vješanju imele na odgovarajućim mjestima u hodniku.

- Nisam mogao pretpostaviti da se nešto tako prastaro još uvijek radi - promrmlja je Desmond Šarah s podrugljivim smijehom.

- Mi smo to uvijek radili - reče Šarah neći se.

- Zbog čega!

- Oh, Desmonde, nemoj me zamarati. Ja mislim da je to zabavno.

3 Pustolovina

oo

- Šarah, draga, ne možeš tako misliti.
- Dobro, možda zapravo i ne mislim tako, no na neki način ipak je tako.
- Tko će prkositi snijegu i ići na ponoćku - upita gospoda Lacey dvadeset minuta prije pola noći.

- Ja ne - reče Desmond. - Dodi, Šarah.
Zagrlivši je, odvede je u biblioteku i pode prema kutiji s pločama.

- To je previše, draga - reče. - Ponoćna misa!

- Da - reče Šarah. - Oh, da.

Glasno se smijući, većina je drugih obukla kapute i izašla lupajući nogama. Dva dječaka, Bridget, David i Diana krenuli su prema crkvi na

deset minutnu šetnju po snijegu koji je i dalje padaoo. Njihov smijeh polako je zamirao u daljini.

- Ponoćna misa! - reće pukovnik Lacey, dahčući. - Kada sam bio mlad, nikada nisam išao na ponoćnu misu. Zaista, ponoćna misa je popovska stvar! Oh, oprostite, gospodine Poirot.

Poirot odmahnu rukom. - Sve je u redu. Ne osvrćite se na me.

- Jutarnja misa je, rekao bih, sasvim u redu - nastavi pukovnik. - Prva nedeljna jutarnja služba. Poslušajmo kako anđeli pjevaju sve dobre stare božićne pjesme. I zatim natrag kući na božićni ručak. Tako je u redu, zar ne, Em?

- Da, dragi - odgovori gospoda Lacey. - To je za nas. Ali mladi uživaju u ponoćnoj misi. I zaista je lijepo što žele ići.

- Šarah i onaj tip nisu htjeli ići.

- Mislim, dragi, da imaš krivo - reče gospoda Lacey. Ti znaš da je Šarah željela poći, ali nije to htjela reći.

34

Kako me boli što ona drži do mišljenja tog tipa.

- Ona je još tako mlada - reče gospoda Lacey pomirljivo.

- Idete li spavati, gospodine Poirot? Laku noć. Nadam se da ćete dobro spavati.

- A vi, gospodo? Vi još nećete na spavanje?

- Još ne - odgovori gospoda Lacey. - Moram još staviti darove u čarape. Znam da su već gotovo svi odrasli, ali vole te darove iz čarapa. Tako se zabavljamo! Obične sitnice, no sve je to vrlo zabavno.

- Radite vrlo naporno da biste ovu kuću učinili sretnom za Božić - primjeti Poirot. - Moje poštovanje.

Podigao je njezinu ruku do svojih usana vrlo uglađeno.

- Hm, zagunda pukovnik Lacey kada je Poirot otišao. - Fin momak. Čak te i cijeni.

Gospoda Lacey, koju je pogodila ta primjedba, upita s prenemaganjem devetnaestogodišnje djevojke: - Jesi li primijetio, Horace, da sam stajala ispod imale?

Hercule Poirot uđe u svoju spavaću sobu. Bila je to velika soba s dovoljno radijatora. Krenuvši prema velikom krevetu, primijeti omotnicu koja je ležala na jastuku. Otvori je i izvadi iz nje komad papira. Na njemu je drhtavom rukom, velikim štampanim slovima bila napisana poruka.

Nemojte jesti nikakav puding od šljiva. Netko tko vam želi dobro.

Hercule Poirot buljio je u poruku. Obrve mu se podigoše. Zagonetno - promrlja - i vrlo neočekivano.

35

Božićni ručak počeo je u dva sata poslije podne i bio je zaista prava gozba. Velike klade veselo su pucketale u širokom ognjištu, a njihovo pucketanje nadglasavao je pravi babilon glasova koji su govorili u isti mah. Nakon juhe od ostriga stigla su dva velika purana, a nešto kasnije od njih su ostali samo kosturi. Zatim je došao naj-svečaniji trenutak, svečano je donesen božićni puding. Stari Peverell, kojem su se tresle i ruke i koljena zbog slabosti njegovih osamdeset godina, nije dopustio nikome da nosi puding, već ga je donio sam. Gospoda Lacey sjedila je nervozno stišćući ruke od straha. Bila je sigurna da će se jednom na Božić Peverell srušiti mrtav. Pošto je mogla birati ili da preuzme rizik da na taj način padne mrtav, ili da mu povrijedi osjećaje u toj mjeri da bi on vjerojatno radije bio mrtav nego živ, do sada je uvijek birala prvu alternativu. Božićni puding počivao je na srebrnom pladnju u "punom sjaju". Izgledao je kao nogometna lopta u koju je bio zaboden komad božikovine poput

triumfalne zastave, a oko njega su se uzdizali plavi i crveni plamenovi. Svi su veselo klicali: "Ooh -- ah!"

Jednu stvar je gospoda Lacey ipak učinila: uvjerila je Peverella da stavi puding ispred nje tako da ga ona može dijeliti, umjesto da kruži oko stola i da se svako sam poslužuje. Odahnula je s olakšanjem kada je puding postavljen ispred nje. Tanjuri su brzo slani uokolo, a plamenovi su još uvijek lizali dijelove pudinga na njima.

- Gospodine Poirot, poželite nešto - uzvikne Bridget. - Poželite prije nego se plamen ugasi. Brzo, draga bako, brzo.

36

Gospođa Lacey naslonila se na naslon stolca i zadovoljno uzdahnula. Operacija Puding je uspjela. Ispred svakog stajala je porcija pudinga koji su još uvijek lizali plamenovi. Oko stola je nastala kratkotrajna tišina jer se svatko pokušavao sjetiti što da poželi.

Nitko nije primijetio čudan izraz na licu gospodina Poirota kada je pregledavao puding na svojem tanjuru. "Nemojte jesti nikakav puding od šljiva". Što bi samo moglo značiti to zlokobno upozorenje? Njegova se porcija pudinga od šljiva po ničemu nije mogla razlikovati od porcija ostalih za stolom! Uzdahnuvši, jer je sam sebi priznao da je zbumen, a Hercule Poirot nikada nije sa mome sebi volio priznati da je zbumen, uhvatio je žlicu i viljušku.

- Hoćete li šлага, gospodine Poirot?

Poirot se sam posluži jer je volio puding sa šlagom.

- Netko mi je ponovo ukrao najbolju rakiju, eji Em? - reče pukovnik šaleći se s drugog kraja stola. Gospođa Lacey pogleda.

- Dragi, gospođa Ross želi imati najbolju rakiju - reče. Ona kaže da o rakiji ovisi hoće li puding biti dobar ili loš.

- Dobro, dobro - reče pukovnik Lacey - Božić je samo jednom u godini, a gospođa Ross je velika žena i velika kuhanica.

- Ona to zaista jest - reče Colin i, drobeći puding od šljiva, promrlja - Hmm - i napuni svoja zahvalna usta.

Nježno, gotovo oprezno Hercule Poirot načje svoju porciju pudinga. Pojede jedan zalogaj. Bilo je izvanredno ukusno! Uze još jednu žlicu. Nešto nejasno zvecnu na njegovom tanjuru. Poče istra-

37

živati viljuškom. Bridget, koja mu je sjedila s lijeve strane, priteče mu u pomoć.

- Jeste li nešto dobili, gospodine Poirot - upita.

- Htjela bih znati što je to.

Poirot odvoji mali srebrni predmet od grožđica koje su se uhvatile zanj.

- Oho - uzvikne Bridget - to je dugme neženje! Gospodin Poirot je dobio dugme neženje!

Hercule Poirot uroni mali srebrni gumb u čašu s vodom koja je stajala kraj njegova tanjura i opere ga od ostataka pudinga.

- Vrlo je zgodan - primijeti.

- To znači da čete ostati neženja, gospodine Poirot - objasni Colin.

- To se može i očekivati - kaza Poirot za-mišljeno. Bio sam neženja toliko godina pa nije vjerovatno da će sada promijeniti status.

- Nemojte se predavati - kaza Michael. -

Neki sam dan pročitao u novinama da se je neki čovjek od devedeset pet godina oženio djevojom od dvadeset dvije.

- Dajete mi nade - reče Hercule Poirot.

Pukovnik Lacey ispusti nagli uzvik. Lice mu postade purpurno crveno, a ruku je primakao ustima.

- Do bijesa, Emmeline - zaurlao je - zašto

je - zašto si dopustila da kuharica stavi staklo u puding?

- Staklo!-povaka gospoda Lacey začuđeno.

Pukovnik Lacey izvadi iz usta predmet koji ga je razljutio. - Mogao sam slomiti zub - gundao je. - Ili sam mogao progutati tu prokletu stvar i dobiti upalu slijepog crijeva.

Uronio je komad stakla u zdjelicu za pranje prstiju poslije jela, oprao ga i izvukao van.

38

_Bože blagoslovi moju dušu - uzviknuo je.

- To je crveni kamen iz jednog od broševa koje smo zapakirali u praskave bombone. - Držao ga je u ruci visoko uzdignutoj.

.- Dozvoljavate li?

Poirot se vrlo vješto nadvio preko svojeg susjeda, uzeo kamen iz ruke pukovnika Laceva i pažljivo ga razgledao. Kao što je rekao pukovnik, bio je to velik crveni kamen boje rubina. Dok ga je okretao u ruci, njegove su brušene strane odražavale svijetlost. Na jednom mjestu pokraj stola stolica je naglo gurnuta natrag, i onda opet primaknuta.

- Ah! - viknu Michel. - Kako bi bilo čarobno, da je pravi.

- Možda i jest pravi - reče Bridget puna nade.

- Ne budi luda, Bridget. Rubin te veličine koštao bi tisuće i tisuće funti. Zar ne, gospodine Poirot?

- Zaista bi -r- odgovori Poirot.

- Ne mogu razumjeti kako je to došlo u puding - kaza gospoda Lacey.

- Oh - uzvikne Colin, zabavljen zadnjim zalogajem - dobio sam svinju. To nije poštено.

Bridget odmah zapjeva - Colin je dobio svinju! Colin je dobio svinju. Colin je proždrljiva lakoma svinja!

- Ja sam dobila prsten - kaza Diana jasnim visokim glasom.

- Sreća za Dianu. Vi ćete se udati prvi od svih nas.

- Ja sam dobila naprstak - zakuka Bridget.

- Bridget će biti stara cura - zapjevaše dva dječaka. - Bridget će biti stara cura.

39

- Tko je dobio novac? - upita David. - U pudingu se mora nalaziti i pravi zlatnik od deset šilinga. Znam, jer mi je tako rekla gospoda Ross.

- Mislim da sam ja taj sretnik - reče Desmond Lee-Wortley.

Dvije osobe koje su sjedile do pukovnika prema vratima čule su ga kako mrmlja, - da ti ćeš biti sretnik.

- I ja sam dobio prsten - reče David i pogleda preko stola prema Diani. - Kakva slučajnost, zar ne?

Svi se počeše smijati. Nitko nije primijetio da je gospodin Poirot nemarno, kao da misli na nešto drugo, spustio crveni kamen u svoj džep.

Nakon pudinka slijedile su pite i božićni dešert. Zatim su se stariji članovi društva povukli na dobrodošli popodnevni odmor prije ceremonije paljenja božićnog drvca, koja se trebala održati za vrijeme popodnevnog čaja. Hercule Poirot, međutim nije krenuo na počinak. Otišao je u prostranu staromodnu kuhinju.

- Je li dopušteno - upitao je, gledajući naokolo i smiješeći se - da čestitam kuharici na ovom čudesnom ručku koji sam malo prije pojeo?

Nakon kratke stanke gospoda Ross pošla mu je dostojanstveno ususret. Bila je to visoka žena, divno građena, dostojanstvena poput vojotkinje na pozornici. Dvije mršave sjedokose žene prale su sude u praonici, a djevojka s kosom poput

kudjelje išla je amo-tamo između praonice i kuhinje. Bile su to očito samo pomoćne radnice.

Kraljica kuhinje bila je gospoda Ross.

- Drago mi je što čujem da vam je prijaо ručak, gospodine - rekla je ljubazno.

40

- Da mi je prijalo! - povika Hercule Poirot.

Podiže ruku do usana pretjeranom udvornom kretnjom, poljubi je i pošalje poljubac prema stropu. - Gospodo Ross, vi ste genije! Pravi genije! Nikada nisam kušao tako fino jelo. Juha od ostriga - cmoknu ustima - a tek nadjev! Nadjev od kestena u puranu bio je jedinstven, ništa takvog nisam do sada jeo.

- Veseli me što ste to rekli, gospodine -

kaza gospoda Ross ljubazno. - Za nadjev imam specijalni recept. Dao mi ga je jedan Austrijanac, glavni kuhar s kojim sam radila mnogo godina. No sve ostalo - dodala je - samo je dobra obična engleska kuhinja.

- Zar postoji nešto bolje? - upita Hercule Poirot.

- Lijepo je od vas što tako govorite, gospodine. Naravno, vi ste stranac, pa možda više volite kontinentalnu kuhinju. No ja ne znam pripremati kontinentalna jela.

- Siguran sam, gospodo Ross, da biste mogli pripremiti svako jelo! Ali trebate znati da englesku kuhinju - dobru englesku kuhinju, a ne kuhinju koja se dobiva u drugorazrednim hotelima ili restoranima, jako cijene sladokusci na kontinentu. Vjerujem da govorim istinu kada kažem da je početkom devetnaestog stoljeća poslana u London posebna delegacija koja je u Francuskoj podnijela izveštaj o čudima engleskih pudinga, članovi delegacije su napisali: Mi nemamo ništa slično u Francuskoj. Isplati se putovati u London samu zato da bi se probao raznolik i izvanredno kvalitetan engleski puding. A iznad svih pudinga - nastavi Poirot svoju raspodiju - jest božićni puding od šljiva, kakav smo

41

danas jeli. Taj puding ste ovdje napravili, zar ne? Niste ga kupili?

- Jesam, gospodine. Napravila sam ga sama prema vlastitom receptu, kako ga već godinama radim. Kada sam došla ovamo, gospoda Lacey je rekla da je naručila puding iz dućana u Londonu kako bi mi ustredjela trud. Ali ne, gospodo, rekla sam, to je lijepo od vas, no ni jedan u dućanu kupljen puding ne može biti ravan božićnom pudingu napravljenom kod kuće. Znate - nastavi gospoda Ross oduševljavajući se za svoje djelo kao umjetnik, što je zapravo i bila - napravila sam ga prekasno. Dobar božićni puding mora se napraviti nekoliko tjedana prije Božića i ostaviti da se odmara. Što duže se odmara, svakako u okviru određenih razumnih granica, bit će bolji. Sjećam se sada da smo, kada sam još bila dijete, išli svake nedelje u crkvu, i kad smo počeli slušati pjesmicu koja je počinjala "Miješaj, o Bože, moli te", to je bio znak da se tog tjedna mora napraviti puding. I tako se to uvijek radilo. Pjesmicu smo čuli u nedelju i taj je tjedan moja majka sasvim sigurno radila božićni puding. Tako je trebalo biti i ovdje ove godine. A puding je zapravo napravljen tek prije tri dana, dan prije nego što ste vi stigli, gospodine. Ipak sam se pridržavala starog običaja. Svatko u kući trebao je doći u kuhinju, malo miješati puding i nešto si pozeljeti. To je stari običaj, gospodine, i ja sam ga se uvijek držala.

- Vrlo zanimljivo - reče Hercule Poirot.

Vrlo zanimljivo. I tako, svi su došli u kuhinju?

- Da, gospodine. Mlada gospoda, gospodica Bridget i gospodin iz Londona koji boravi ovdje,

zatim njegova sestra, gospodin David, gospodica

42

Diana ili bih trebala reći gospođa Middleton. Svi su miješali puding.

- Koliko ste pudinga napravili? Je li ovo što smo danas jeli bilo sve?

- Ne, gospodine, napravila sam četiri pudingu. Dva velika i dva manja. Drugi veliki spremila sam za Novu godinu, a manji su namijenjeni pukovniku i gospodici Lacey da ih sami pojedu kad neće biti toliko ljudi u kući.

- Vidim, vidim - reče Poirot.

- Zapravo - kaza gospoda Ross - puding koji ste imali danas za ručak nije bio pravi.

- Nije bio pravi? - Poirot se namršti. -

Kako to?

- Znate, gospodine, mi imamo jedan veliki kalup za božićni puding. To je kalup od porculana na čijem vrhu se nalazi nešto božikovine i imele i u njemu smo uvek kuhalili božićni puding. No dogodila se nezgoda. Danas ujutro kada ga je skidala s police u smočnici, Annie se okliznula i ispuštala kalup s pudingom i on se razbio. Naravno, gospodine, nisam danas mogla poslužiti taj puding zar ne? Vjerovatno je u njemu bilo i krhotina. Tako smo morali uzeti drugi, novogodišnji puding koji je bio u običnoj zdjeli. Ta je zdjela dala pudingu lijep okrugao oblik, ali nije bio tako dekorativan kao onaj iz razbijenog kalupa. Zaista, ne znam gdje ćemo nabaviti neki sličan kalup. Danas se više ne rade takve stvari. Sve su stvari postale nekako manje. Danas se ne može kupiti ni zdjela za doručak u koju bi stalo osam do deset jaja sa slanim. Ni jedna stvar više nije kao nekada.

- Zaista nije, - reče Poirot. - Ali to ne vrijedi za današnji dan. Ovaj Božić je bio poput nekadašnjih Božića, nije li tako?

43

J

Gospoda Ross uzdahne. - Drago mi je, gospodine, da tako kažete, no danas nemam onakve pomoćnike kakve sam uvek imala. Nemam više stručne pomoći. Današnje djevojke - lagano je spustila glas - žele i imaju volju raditi, ali nisu izučene, gospodine, ako shvaćate što sam htjela reći.

- Da, vremena se mijenjaju - reče Hercule Poirot. - I meni je to ponekada tužno.

- Ova je kuća, gospodine prevelika za gospodaricu i pukovnika. Gospodarica to zna. Nije sve jedno živi li se po cijeloj kući ili samo u jednom njezinom kutu, kako to oni čine. Kuća ponovo oživi, da se tako izrazim, jedino za Božić, kada se okupi cijela obitelj.

- Jesu li gospodin Lee-Wortley i njegova sestra prvi put ovde?

- Da, gospodine. - Glas gospode Ross postao je neznatno suzdržan. - On je vrlo zgodan gospodin, ali je, prema našim shvaćanjima, malo nepričlan prijatelj za gospodicu Šaruh. No u Londonu je to, izgleda, drugačije! žalosno je da je njegova sestra tako loše. Imati operaciju, kakvu je ona imala! Prvi dan kad je došla ovamo činilo se da joj je posve dobro, ali taj isti dan nakon što smo miješali puding, stanje joj se opet pogoršalo i od tada je ostala u krevetu. Mislim da je nakon operacije prerano ustala. Ah, današnji vas doktori otpuštaju iz bolnice prije nego pošteno uspijete stati na vlastite noge. Žena mojeg nećaka ... - I gospoda Ross započće drugu poznatu priču o bolničkom liječenju koje je bilo pruženo njezinim rođacima, uspoređujući ga s nekadašnjim postupkom prema bolesnicima kada je, po njezinu mišljenju, sve bilo mnogo bolje.

Poirot se s njom potpuno složio. - Preostaje još - rekao je - da vam zahvalim za izvrstan i obilan obrok. Dozvoljavate li mali dokaz mojeg poštovanja? Šuštava novčanica od pet funti prešla je iz njegove ruke u ruku gospode Ross, koja promrmlja, tek reda radi:

- Zaista to niste trebali učiniti, gospodine.

- Ja inzistiram, ja inzistiram.

- Dobro, to je zaista vrlo lijepo od vas, gospodine. - Gospoda je Ross prihvatile poklon kao da joj je to dužnost. - I želim vam, gospodine, sretan Božić i uspješnu Novu godinu.

Kraj Božića bio je poput većine Božića. Uparljeno je božično drvce, uz čaj je došao divan božični kolač koji je bio burno pozdravljen ali su ga gosti tek umjereno jeli. Večera je bila hladna.

I Poirot i njegovi domaćini krenuli su rano u krevet.

- Laku noć, gospodine Poirot - rekla je gospoda Lacey. - Nadam se da ste se dobro zabavljali.

- Bio je to divan dan, gospodo, zaista divan.

- Izgledate vrlo zamišljeni - reče gospoda Lacey.

- Razmišljam o engleskom pudingu.

- Možda vam je bio malo pretežak? - upitala je učitivo.

- Ah ne, nisam mislio na puding kao na jelo, već na njegovo simboličko značenje.

- To je samo običaj - odvrati gospoda Lacey. - Onda dobro, laku noć, gospodine Poirot, i nemojte previše sanjati o božičnim pudinzima i pitama.

- Da - promrmlja je Poirot za sebe svlačeći se. - Zaista je problem u tom božičnom pudingu od šljiva. Ima tu nečega što uopće ne ra-

žurnijem. - Zatresao je glavom. - Dobro - vidjet ćemo.

Izvršivši neke pripreme, Poirot krenuo u krevet, ali nije namjeravao spavati.

Otprilike nakon dva sata njegova je strpljivost bila nagrađena. Vrata njegove spavaće sobe vrlo su se tihot otvorila. Nasmišlio se u sebi. Dogodilo se upravo onako kako je prepostavljao. U mislima se, na brzinu, vratio šalici kave koju mu je tako ljubazno pružio Desmond Lee-Wortley. Malo kasnije, kada mu je Desmond okrenuo leđa, na trenutak je položio šalicu na stol. Tada ju je ponovo podigao i Desmond je imao zadovoljstvo, ako je to uopće bilo zadovoljstvo, da ga vidi kako do poslednje kapi ispija kavu. Jedva primjetan osmijeh podigao je malo Poirotov brk kada je pomislio na to da noćas umjesto njega netko drugi spava dobrim zdravim snom. "Taj simpatični mladi David", reče Poirot u sebi, "ima briga i nesretan je. Neće mu ništa naškoditi ako se noćas zaista dobro naspava. A sada, pogledajmo što će se dogoditi?"

Ležao je posve mirno, dišući ravnomjerno, a povremeno bi malo dublje udahnuo, što je podsjećalo na hrkanje.

Netko je došao do njegova kreveta i nagnuo se nad nj. Zatim se, zadovoljan onim što je video, okrenuo i krenuo prema toaletnom stoliću. Pod svjetлом male baterije posjetilac je pretraživao Poirotove stvari koje su bile uredno složene na toaletnom stoliću. Prsti su pretražili novčanik, zatim tihot otvorili ladice stolića, te prešli na pretraživanje džepova na odjeći. Napokon je posjetilac došao do kreveta i vrlo oprezno podvukao ruku pod jastuk. Izvukavši ruku ispod jastuka, trenu-

tak ili dva stajao je neodlučno, ne znajući što da sada počne. Išao je po sobi tražeći ispod ukrasa,

otisao u kupaonicu i brzo se vratio. Zatim je, s prigušenim uzvikom negodovanja izšao iz sobe.

- Ah - prošapta Poirot. - Razočarali ste se. pa, da, ozbiljno ste se razočarali. Pihi! Kako ste uopće pomislili da će te moći pronaći ono što sakrije Hercul Poirot! - Zatim je, okrenuvši se na drugu stranu, mirno zaspao.

Slijedećeg jutra probudi ga užurbano tihokucanje na vratima.

- Qui est la? Uđite, udite.

Vrata se otvorile. Bez daha, crven u licu, na pragu je stajao Colin. Iza njega bio je Michael.

- Gospodine Poirot, gospodine Poirot.

- No, da? - Poirot sjede na krevet. - Je li vrijeme za rani čaj? Ali ne. To si ti, Coline. što se dogodilo.

Colin je trenutak ostao nijem. Izgledao je kao da ga je obuzeo neki jak osjećaj. Pogled na noćnu kapicu koju je nosio Hercule Poirot oduzeo mu je sposobnostgovora. No ubrzo se sabrao i progovorio:

- Muslim - gospodine Poirot, biste li nam mogli pomoći? Dogodilo se nešto prilično strašno.

- Nešto se je dogodilo? Ali što?

- Nešto se dogodilo Bridget. Ona je vani na snijegu. Muslim - ne miče se i ne govori i - oh, bilo bi bolje da dodete i sami pogledate. Strašno sam preplašen - možda je mrtva.

- što? - Poirot se izvuči ispod pokrivača.

- Gospodica Bridget - mrtva!

- Muslim - mislim da ju je netko ubio. Tamo ima krvi i - oh, dodite odmah!

- Da, svakako. Da, svakako. Dolazim odmah.

47

Velikom uvježbanošću Poirot je navukao cipele in obukao preko pidžame ogrtač obrubljen krvnom.

- Dolazim - reče. - Dolazim odmah. Jeste li već probudili ukućane?

- Nismo. Ne, nismo još rekli nikome osim vama. Mislio sam da će tako biti bolje. Djed i baka još nisu ustali. Posluga dolje postavlja doručak, ali nisam ništa rekao Peverellu. Ona - Bridget - ona je s druge strane kuće, blizu terase i prozora knjižnice.

- U redu. Idite prvi. Ja ću ići za vama.

Okrenuvši se da bi sakrio radostan smijeh, Colin je prvi krenuo niz stube. Izašli su kroz pokrajnja vrata. Bilo je jasno jutro, a sunce se još nije izdiglo visoko nad horizontom. Snijeg je prestao, ali padao je tokom noći pa je posvuda bio netaknut debeli snježni pokrivač. Sve je izgledalo vrlo čisto, bijelo i lijepo.

- Tamo! - reče Colin bez daha. - Ja - to je-tamo! - Pokazao je prstom napravivši dramatičnu kretnju.

Prizor je bio zaista dovoljno dramatičan. Nekoliko jardi dalje ležala je Bridget u snijegu. Na sebi je imala pidžamu skrletne boje i bijeli vuneni šal prebačen preko ramena, šal je bio umrljan crvenom bojom. Glava joj je bila okrenuta ustranu i sakrivena iza rasute crne kose. Jedna joj je ruka bila ispod tijela, a druga ispružena, prsti su bili stisnuti, a iz središta crvene mrlje stršao je držak velikog savijenog kurdskog noža koji je pukovnik Lacey prethodne večeri pokazao svojim gostima.

- MOJI Dieu! - uziknu Poirot. - Kao da se sve odigralo na pozornici!

48

Michael ispusti prigušen šum. Colin, da bi to prikrio, brzo poče govoriti.

- Znam - reče. To nekako ne izgleda realno, zar ne? Vidite li one tragove stopala - pretpostavljam da ih ne smijemo dirati?

- Ah da tragovi stopala. Ne, moramo paziti na to da ih ne oštetimo.

- Tako sam i mislio - reče Colin. - Zato i
nisam dopustio da netko dođe do nje prije vas.

Mislio sam da vi znate što treba raditi.

- Svejedno - oštro će Hercule Poirot -
prvo moramo vidjeti je li još živa. Nije li tako?

- Pa- da - naravno - reče Michael zbumjeno
vidite, mi smo mislili - htio bih reći nismo
htjeli...

- Oprezni ste! Sigurno ste čitali detektivske
romane. Najvažnije je da se ništa ne dira i da se
tijelo ostavi u položaju u kojem je nađeno. No
mi za sada ne možemo biti sigurni je li ona mrtva,
zar ne? Na kraju krajeva, iako je oprez divna
stvar, pomaganje svojemu bližnjem dolazi na pr-
vo mjesto. Moramo pozvati lječnika, zar ne, pri-
je nego pozovemo policiju?

- Da. Naravno - reče Colin, još uvijek zbu-
njen.

- Samo smo mislili - hoću reći - mislili
smo da bi bilo bolje da pozovemo vas prije nego
bilo što učinimo - brzo će Michael.

- Tada ćete obojica ostati ovdje - reče Poi-
rot. - Ja ću se približati s druge strane kako ne
bih pokvario tragove. Takvi izvrsni otisci stopala,
zar ne - tako izvanredno jasni? Tragovi mu-
škarca i djevojke idu zajedno do mjesta na ko-
jem ona leži. I tada se koraci muškarca vraćaju,
a koraci djevojke ne.

* Pustolovina 40

- To moraju biti tragovi stopala ubojice -
reče Colin bez daha.

- Točno tako - potvrdi Poirot. - Tragovi
stopala ubojice. Dugi uski otisak prilično ne-
običnih cipela. Vrlo zanimljivo. Mislim da će to
biti lako otkriti. Da, ti otisci stopala biti će vrlo
važni.

U tom trenutku iz kuće su izašli Desmond Lee-
Wortley i Šarah i pridružili im se.

- što to ovdje radite? - upita Desmond teat-
ralno. - Vidio sam vas kroz prozor svoje spa-
vaće sobe. Što se dogodilo? Dobri bože, što je to?
To - izgleda kao ...

- Šasvim točno - reče Hercule Poirot. Iz-
gleda kao zločin, zar ne?

Šarah je teško dahnula a zatim uputila brz
sumnjičav pogled prema dječacima.

- Mislite da je netko ubio ovu djevojku -
kako joj je bilo ime - Bridget? - upita Des-
mond. Ta tko bi je želio ubiti? To je nevjeroatno!

- Ima mnogo nevjeroatnih stvari - reče
Poirot. - Osobito prije doručka, zar ne? Tako
kaže jedan od vaših klasika. Šest nemogućih
stvari prije doručka. - Zatim doda: - Molim vas
da svi pričekate ovdje.

Oprezno napravivši krug, približio se Bridget
i nagnuo nad njezino tijelo. Colin i Michael već
su se tresli od suspregnuta smijeha. Šarah im se
približi promrmljavši - što vi dva imate sa svim
tim?

- Dobra stara Bridget - prošapta Colin. -
Nije li divna? Nije učinila ni najmanji trzaj!

- Nikada nisam viđao nešto mrtvije nego što
je sada Bridget - prošapta Michael.

Hercule Poirot se ponovo uspravio.

50

- To je strašno - rekao je. Glas mu je oda-
vao osjećaj kojega prije nije bilo.

Michael i Colin, koji su jedva uspijevali sa-
kriti veselje, okrenuši se ustranu.

- što - što sada moramo učiniti? - upita
Michael prigušenim glasom.

- Ima samo jedna stvar koju treba napraviti
- reče Poirot. Moramo pozvati policiju. Hoće li
netko od vas telefonirati, ili više volite da to ja
učinim?

- Mislim - progovori Colin - mislim - što

da kažem, Michael?

- Da - reče Michael - mislim da je sada sve gotovo. - Stupio je naprijed. Činilo se da je postao nesiguran. - Vrlo mi je žao - nastavi - nadam se da nam nećete previše zamjeriti. To - to je bila neka vrste šale za Božić, i sve to, znate. Misili smo da ćemo učiniti dobro ako pripremimo slučaj uboštva za vas.

- Misili ste pripremiti slučaj uboštva za mene? A tako - a tako ...

- Samo smo se htjeli zabaviti - objasni Colin - znate, htjeli smo učiniti nešto da se osjećate kao kod svoje kuće.

- Aha - izusti Hercule Poirot. - Razumijem. Htjeli ste mi napraviti prvoaprilsku šalu, zar ne? Ali danas nije prvi april, danas je dvadeset šesti prosinac.

- čini mi se da to zaista nismo trebali napraviti - reče Colin - ali - ali - vi se ne ljutite previše, zar ne, gospodine Poirot? Dodji, Bridget - ustani. Već si vjerovatno gotovo do smrti promrzla.

Međutim, lik u snijegu nije se pomakao.

51

- Čudno - reče Hercule Poirot - čini se da vas ne čuje. - Zamišljeno ih pogleda. - Kažete da je to šala? Jeste li sigurni da je to šala?

- Pa da - progovori Colin u neprilici. - Mi - mi nismo željeli nikakvo zlo.

- Ali zašto onda gospodica Bridget ne ustaje?

- Nije mi jasno - reče Colin.

- Hajde Bridget, dodji - pozva Šarah nestrljivo. - Nemoj dalje ovdje ležati i izigravati budalu.

- Nama je zaista vrlo žao, gospodine Poirot - kaza Colin s prizvukom straha u glasu. - Zaista vas molimo za oproštenje.

- Nije potrebno da se sada ispričavate - reče Poirot posebnim tonom.

- Što hoćete time reći? - Colin je buljio u njega. Ponovo započe zvati. - Bridget! Bridget! Što se dogodilo? Zašto ne ustaje? Zašto i dalje tamo leži?

Poirot mahne Desmondu. - Vi, gospodine Lee-Wortley. Dodite ovamo ...

Desmond im se pridruži.

- Otipajte joj bilo - reče Poirot.

Desmond Lee-Wortley se sagnu. Dodirnu djevojčino zapešće.

- Bilo se ne osjeća ... - buljio je u Poirota.

- Ruka joj je ukočena. Dobri bože, ona je stvarno mrtva!

Poirot kimnu glavom. - Da, ona je mrtva - reče. - Netko je komediju pretvorio u tragediju.

- Netko - tko?

- Tu su tragovi stopala koji se približavaju i odlaze. Vrlo su slični tragovima koje ste vi upravo napravili, gospodine Lee-Wortley, idući od staze do ovog mjesta.

Desmond Lee-Wortley se okrenu.

52

- Kako - vi me optužujete? MENE? Vi ste • ludi! Zašto bih želio ubiti djevojku?

- Ah - zašto? I ja bih to htio znati... Da vidimo...

Sagnu se i vrlo nježno otvoriti ukočene prste djevojčine zatvorene šake.

Desmond glasno uzdahnu. Gledao je dolje ne vjerujući svojim očima. Na dlanu mrtve djevojke bilo je nešto što je izgledalo kao veliki rubin.

- To je ta prokleta stvar iz pudinga! - povika.

- Je li? - upita Poirot. - Jeste li sigurni?

- Naravno da je to ta stvar.

Brzim pokretom Desmond se sagnu i uze crveni kamen iz Bridgetine ruke.

- Ne biste to smijeli činiti - reče Poirot prijekorno. Ništa se ne smije dirati.

- Ja nisam dirao tijelo, jesam li? Ali ova bi se stvar mogla izgubiti, a to je dokaz. Sada je najvažnija stvar da se što prije pozove policija. Idem smjesta telefonirati.

Okrenuo se i naglo potrčao prema kući. Šarah se brzo pridruži Poirotu.

- Ne razumijem - prošapta. Lice joj je bilo mrtvačko blijedo.

- Ne razumijem. - Uхватila je Poirota za ruku. - što ste mislili kada ste govorili o tragovima stopala?

- Pogledajete sami, gospodice.

Tragovi stopala koji su išli do tijela i vraćali se bili su isti kao i oni netom napravljeni uz Poirotove otiske što su vodili do djevojke i natrag.

- Vi mislite da je to bio Desmond? Glupost?

Najednom do njih kroz čist zrak dopre buka automobila. Okrenuše se. Vidjeli su automobil

53

kako se brzinom kreće niz cestu i Šarah ga je prepoznaла.

- To je Desmond - reče. - To je Desmondov auto. Vjerovatno je otišao po policiju umjesto da telefonira.

Diana Middleton dotrči iz kuće i pridruži im se.

- Što se dogodilo? - povika bez daha. -

Desmond je upravo dojurio u kuću. Rekao je nešto kao da je Bridget ubijena i zatim je okretao telefonske brojeve ali nije dobio vezu. Nitko mu nije odgovarao. Rekao je da su vjerovatno žice presječene. Rekao je da ne preostaje drugo nego uzeti auto i otići na policiju. Zašto na policiju? ...

Poirot pokaza rukom.

- Bridget? - Diana je buljila u nj. - Ali zaista - nije li to neka šala? Nešto sam čula prošle noći. Mislima sam da će se s vama našaliti, gospodine Poirot?

- Da - reče Poirot - namjeravali su se našaliti sa mnom. No sada, dodite svi u kuću. Ovdje ćemo se na smrt prehladiti a ionako se ništa ne može učiniti sve dok se ne vrati gospodin Lee-Wortley s policijom.

- Ali stanite - reče Colin - ne možemo - ne možemo ovdje ostaviti Bridget samu.

- Nećemo joj nimalo pomoći - reče Poirot.

- Dodite, to je teška, vrlo teška tragedija, no više ništa ne možemo učiniti da bismo pomogli gospodici Bridget. Zato udimo i ugrijmo se, možda ćemo dobiti šalicu čaja ili kave.

Poslušno su pošli za njim u kuću. Peverell se upravo spremao udariti o gong. Ako je i pomislio da je neobično što je većina ukućana vani i što se Poirot pojavio u pidžami i s ogrtičem, nije to ni-

54

čime pokazao. Peverell je i u dubokoj starosti bio savršen glavni sluha. Nije primjećivao ništa što se od njega nije tražilo. Ušli su u blagovaonicu i sjeli. Kada su svi dobili kavu i počeli je srkutati, Poirot poče govoriti.

- Moram vam ispričati - započe - malu priču. Ne mogu vam reći sve pojedinosti, ali iznijet ću vam dogadjaj u glavnim crtama. Radi se o mlađom prinцу koji je došao u ovu zemlju. Donio je sa sobom čuveni dragi kamen koji je trebao dati ponovo brusiti i staviti u novi uložak za djevojku kojom se spremao oženiti. Na nesreću, upoznao se prije toga s vrlo lijepom mlađom djevojkom. Ta lijepa mlada žena nije osobito marila za junaka naše priče, ali vrlo ju je zanimalo nje-gov dragi kamen. Njezin je interes za dragi kamen bio tako velik da je jednoga dana nestala s tim povijesnim posjedom koji je generacijama pripadao prinčevoj obitelji. Mladi se čovjek našao u dilemi. Prije svega, mora spriječiti izbijanje

skandala. Zbog toga mu je nemoguće da ode na policiju. I zato dolazi k meni, Herculeu Poirotu. "Pronadite mi", rekao je, "moj povijesni rubin". Eh bien ta mlada žena ima prijatelja, a prijatelj je upleten u mnoge problematične poslove. Bavio se ucjenjivanjem i prodajom dragog kamenja u inozemstvu. Uvijek je bio vrlo lukav. I sada se na njega može sumnjati, ali ništa se ne može dokazati. Doznao sam da će taj vrlo mudar gospodin doći provesti Božić u ovu kuću. Važno je da lijepa mlada žena, domogavši se dragog kamena, nestane na neko vrijeme, tako da se na nju ne može izvršiti nikakav pritisak i da joj se ne mogu postavljati pitanja. Stoga je uređeno da dode ovamo u Kings Lacey, kao navodna sestra mudrog gospodina ...

55

Šarah glasno uzdahnu.

- Oh, ne. Ne, ne ovdje! Nemojte ovdje tako govoriti!

- Ali to je tako - reče Poirot. - I tako sam i ja, uz malu prijevaru, postao gost u ovoj kući za Božić. Pretpostavljalo se da je mlada žena upravo došla iz bolnice. Osjećala se sasvim dobro kada je stigla ovamo. No tada se saznalo da sam i ja, vrlo poznat detektiv, došao ovamo. Ta ju je vijest vrlo uznemirila, pa je sakrila rubin na prvo mjesto koje joj je palo na pamet. Nakon toga stanje joj se odmah pogoršalo pa je opet legla u krevet. Nije htjela da je vidim jer je bila uvjerenata da imam njezinu fotografiju i da bih je mogao prepoznati. Iako joj je to vrlo dosadno, uopće ne izlazi iz sobe, a brat joj donosi hranu.

- A rubin? - upita Michael.

- Mislim - reče Poirot - da je u trenutku kada je spomenut moj dolazak mlada žena bila u kuhinji, kao i svi ostali, gdje ste uz smijeh i razgovor mijesali božični puding. Puding je stavljen u zdjele, a mlada je žena sakrila rubin utisnuvši ga u jednu od njih. Nije odabrala puding koji smo trebali imati za Božić i koji se nalazio u posebnom kalupu, što je ona znala. Rubin je stavila u puding koji je trebao doći na stol za Novu godinu. A prije Nove godine ona će biti spremna da ode odavde, i s njom će, bez sumnje, poći i božični puding. No pogledajte kako se u sve to umiješala ruka sudbine. U rano jutro na Božić došlo je do nezgode. Božični puding u svojem posebnom kalupu pao je na kameni pod i kalup se razbio na komadiće. I što se moglo učiniti? Dobra gospođa Ross uzela je drugi puding i poslala ga u blagovaonicu.

56

- Dobri Bože - upita Colin - jeste li mislili reći da je djed, jedući na Božić svoj puding, našao u ustima pravi rubin?

- Upravo to - reče Poirot - pa možete zamisliti što je osjećao gospodin Desmond Lee-Wortley kada je to video. Eh bien, što se zatim dogodilo? Rubin je išao uokolo. Ja sam ga pregledao i neprimjetno sputio u džep. To sam izveo nehajno, kao da nisam zainteresiran. Ali jedna je osoba sigurno promatrala što sam učinio. Dok sam ležao u krevetu ta je osoba pretražila moju sobu. No nije našla rubin. Zašto?

- Zato jer ste ga dali Bridget - reče Michael bez daha. To ste mislili. I zato - ali ipak posve ne razumijem - mislim - što se dogodilo?

Poirot mu se nasmišesi.

- Podimo sada u biblioteku - reče - i pogledajmo kroz prozor, pokazat ću vam nešto što bi moglo objasniti misterij.

Svi krenuše za njim.

- Pogledajte ponovo - reče Poirot scenu zločina.

Pokazao je prstom kroz prozor. Svima se isto-

vremeno ote uzdah. Na snijegu više nije bilo tijela, činilo se da, osim izgaženog snijega, nije preostao nikakav znak tragedije.

- Nije li sve to bio samo san - reče Colin

tiho. - Ja - nije li netko odnio tijelo?

- Ah - izusti Poirot. - Vidite? Tajna nestalog tijela. - Klimne glavom, a oči mu blago zasijaše.

- Dobri bože - povika Michael. - Gospodine Poirot, vi ste - vi niste - oh, slušajte, čitavto to vrijeme vukao nas je za nos!

Poirotove oči još više zasijaše.

57

- Istina je, djeco, i ja sam vama pripremio malu šalu. Znao sam za vašu malu zavjeru, pa sam pripremio svoju protuzavjeru. Ah, voila, gospodice Bridget. Nadam se da vam nije naškodilo ležanje na snijegu? Nikada si ne bih mogao oprostiti ako ste uhvatili une fluxion de poitrine.

Bridget je upravo ušla u sobu. Nosila je debelu haljinu i vunenu vestu. Smijala se.

- Poslao sam čaj u vašu sobu - reče Poirot ozbiljno. - Jeste li ga popili?

- Jedan gutljaj bio je dovoljan! - reče Bridget. - Dobro se osjećam. Jesam li to dobro izvela, gospodine Poirot? Doista, još me uvijek bole ruke zbog podveza kojim ste mi stisnuli vene.

- Bili ste divni, dijete moje - reče Poirot. - Divni. No vidite, drugima još uvijek nije sve jasno. Prošle noći došao sam gospodici Bridget. Rekao sam joj da znam za vašu malu zavjeru i upitao je bi li htjela za me odigrati jednu ulogu. Učinila je to vrlo vještvo. Napravila je tragove stopala posluživši se cipelama gospodina Lee-Wortleya.

- Ali što je svrha svega toga, gospodine Poirot? - Šarah upita grubim glasom. - Zašto ste poslali Desmonda da traži policiju? Bit će vrlo ljuti kada otkriju da je sve to samo šala.

Poirot blago zatrese glavom.

- Ali, gospodice, ja ni na tren nisam pomislio da će gospodin Lee-Wortley poći po policiju. Ubojstvo je stvar u koju gospodin Lee-Wortley ne želi biti uplenjen. Posve je izgubio živce. Uspio je jedino iskoristiti priliku da se domogne rubina. Zgrabio ga je, izjavio da je telefon u kvaru i izjurio automobilom pod izgovorom da ide potražiti policiju. Mislim da ga tako skoro nećete vidjeti.

58

jeti. Vjerujem da zna kako da ode iz Engleske.

Ima vlastiti avion, zar ne, gospodice?

Šarah kimnu glavom. - Da - započe. - Mislimo na - i prekinu se.

- Htio je da pobegnete s njim, zar ne? Eh bien, to je vrlo dobar način da se iz ove zemlje prokrijumčari dragi kamen. Kad bježite s djevojkom i kada se taj događaj objavi, tada nećete biti osumnjičeni da ste prokrijumčarili i povijesni dragi kamen iz zemlje. Oh da, to bi bila vrlo dobra kamuflaža.

- Ne vjerujem, - reče Šarah. - Od svega toga ne vjerujem ni riječi!

- Onda upitajte njegovu sestru - kaza Poirot pokazavši glavom preko njezina ramena. Šarah naglo okrene glavu.

Na vratima je stajala platinasta plavuša. Nosila je krzneni kaput i činilo se da je vrlo ljuta.

- Kakva sestra! - poviče uz kratak neugodan smijeh. - Ta svinja nije moj brat! On je zamijesio cijelu tu kašu i sada me je ostavio na cjetilu. Sve je to bila njegova zamisao! Naveo me je na to! Rekao je da će biti novca na bacanje. Rekao je da se takvi slučajevi nikada ne proganjaju, kako bi se izbjegao skandal, kao i to da će uvijek moći reći kako mi je Ali sam dao svoj povijesni dragi kamen. Desmond i ja trebali smo

podijeliti pljen u Parizu - a sad me je ta svinja izigrala! Ubila bih ga! - Naglo je zastala. - Želim što prije otići odavde - može li mi netko pozvati taksi?

- Gospodice, taksi vas čeka pred vratima da vas odveze na stanicu - reče Poirot.

- Mislite na sve, zar ne?

- Na mnoge stvari, - odvrati Poirot samozadovoljno.

59

No Poirot se neće tako lako izvući. Vrativši se u blagovaonu, nakon što je ispratio lažnu gospodicu Lee-Wortley do automobila, nade kako ga čeka Colin.

Na njegovu dječjem licu vidjelo se da ga progoni jedna misao.

- Ali, gospodine Poirot, što se dogodilo s rubinom? Hoćete li reći da ste dopustili gospodinu Lee-Wortleju da ga odnese?

Poirot se snuždi. Poče sukatni brkove. Činilo se da mu je nelagodno.

- Već će ga ja pronaći - progovori slabim glasom. - Postoje i drugi načini. Ja će još -

- Tako dakle! - povika Michael. - Pustili ste da ta svinja ode s rubinom!

Bridget je bila još oštrega.

- Ponovo nas vuče za nos - povikala je. -

Zar ne, gospodine Poirot!

- Gospodice, hoćemo li izvesti posljednji trik? Pogledajte u moj lijevi džep.

Bridget stavi ruku u džep. Izvuče je s uzvikom trijumfa i visoko podigne veliki rubin koji je blistao grimiznim sjajem.

- Razumijete li - objašnjavao je Poirot - rubin koji se nalazio u vašoj stisnutoj šaki bio je vješta imitacija. Donio sam ga iz Londona za slučaj da mi se pruži prilika da ga zamijenim za pravi. Razumijete li? Nismo htjeli da dode do skandala. Gospodin Desmond će pokušati prodati taj lažni rubin u Parizu, ili Belgiji ili negdje drugdje gdje ima veze, i tada će se otkriti da dragi kamen nije pravil! Bi li išta moglo biti bolje? Sve sretno svršava. Skandal je izbjegnut, moj princ će ponovo dobiti svoj rubin, vratit će se u svoju zemlju i sklopiti miran i, nadajmo se, sretan brak. Sve se dobro završava.

60

- Osim za mene, - promrmlja za sebe Šarah.

Govorila je tako tihu da je nitko osim Poirota nije čuo.

- U zabludi ste gospodice Šarah, kada to kažete. - Poirot lagano potrese glavom. - Stekli ste iskustvo. A svako iskustvo je vrijedno. Protičem da pred vama leži sreća.

- To vi kažete - reče Šarah.

- Ali, gospodine Poirot, - Colin se i dalje mrštilo - kako ste saznali za igru koju smo vam pripremili?

- Moj je posao da saznam za razne stvari - odgovori Hercule Poirot i ponovo zasuče vrh brka.

- Da, u redu, ali ne vidim kako ste to mogli izvesti. Je li nas netko odao - jeli netko došao do vas i rekao vam?

- Ne, nije, to ne.

- A kako onda? Recite nam kako?

I svi započeše u zboru. - Da, recite nam kako ste to saznali.

- To ne - pobuni se Poirot. - To ne. Ako vam kažem kako sam to izveo, nećete biti oduševljeni. To bi bilo kao da mađioničar pokaže publici kako izvodi svoje trikove.

- Recite nam, gospodine Poirot! Hajde. Recite nam, recite nam!

- Zaista želite da za vas riješim taj posljednji misterij?

- Da, hajde. Recite nam.

- Ah, mislim da to ne bih mogao. Bit ćete razočarani.

- Ma hajde, gospodine Poirot, recite nam. Kako ste saznali?

- Dobro, kad baš hoćete. Sjedio sam u knjižnici kraj prozora onog dana nakon čaja i odma-

61

rao se. Zadrijemao sam i probudio me je vaš razgovor o planu - bili ste tačno ispod prozora kraj kojeg sam sjedio, a gornji je dio bio otvoren.

- I to je sve? povika Colin razočarano. -

Kako je to jednostavno!

- Zar ne? - reče smiješći se Hercule Poirot. - Vidite? Razočarali ste se!

- No dobro - reče Michael - sada barem sve znamo.

- Zaista znate? - promrmlja za sebe Hercule Poirot. - Ja ne znam sve. Ja, čiji je posao da saznajem stvari.

Izašao je u hodnik lagano tresući glavom. Već možda po dvadeseti puta izvuče iz džepa prilično prljav komad papira. "Ne jedite nikakav puding od šljiva. Netko tko va, m želi dobro."

Hercule Poirot, razmišljajući, ponovo zakima glavom. On, koji je mogao objasniti sve, nije mogao objasniti ovo! Zar to nije ponižavajuće. Tko je to napisao? Zašto je to napisano? Dokle god to ne otkrije, neće imati mira. Najednom ga prene iz razmišljanja neobičan šum kao da netko teško diše. Brzo pogleda prema dolje. Na podu, zaposlena lopaticom za smeće i metlom bila je osoba kuštrave glave odjevena u ogrtac od platna s cvjetnim uzorkom. Velikim je okruglim očima zurila u papir koji je Poirot držao u ruci.

- O, gospodine - progovori. - O, gospodine. Molim vas, gospodine.

- A tko ste vi, mon enfant? - upita Poirot ljubazno.

- Annie Bates, gospodine, molim vas, gospodine. Dolazim ovamo da bih pomogla gospodi Ross. Gospodine, nisam namjeravala učiniti ništa što ne bih smjela. Mislila sam učiniti dobro. Za vaše dobro.

62

Poirotu je postalo jasno. Pokazao je prljav komad papira.

- Annie, jeste li to vi pisali?

- Nisam namjeravala napraviti nikakvo zlo, gospodine. Zaista, nisam.

- Naravno da niste, Annie. - Nasmiješi joj se. - No, ispričajte mi nešto o tome. Zašto ste to napisali?

- Znate, gospodine, bilo ih je dvoje. Gospodin Lee-Wortley i njegova sestra. Zapravo, sigurna sam da mu to nije bila sestra. Nitko od nas nije mislio da mu je to sestra! A osim toga, ona uopće nije bila bolesna. Svi možemo to potvrditi. Mislili smo - svi smo mi mislili - da će se dogoditi nešto neobično. Reći ću vam otvoreno, gospodine. Bila sam u njezinoj kupaonici da odnesem ručnike na pranje pa sam slušala kod vrata. On je bio u njezinoj sobi i razgovarali su. Dobro sam čula što su rekli. "Taj detektiv", rekao je. "Taj tip Poirot dolazi ovamo. Trebamo nešto učiniti. Trebamo ga što prije ukloniti s puta". I tada joj je rekao na odvratan i zlokoban način, spustivši glas. "Gdje si stavila ono?" A ona mu je odgovorila "U puding". Oh, gospodine, srce mi je tako poskočilo da sam pomisliла da će stati. Pomisliла sam da vas žele otrovati božičnim pudingom. Ni sam znala što da radim! Gospoda Ross ne bi me htjela ni saslušati. Tada mi je pala na pamet i ideja da vam napišem upozorenje. Tako sam i učinila i stavila sam poruku na vaš jastuk, gdje ste je našli kada ste pošli spavati. - Annie se bez daha ^prekinu.

Poirot ju je nekoliko minuta ozbiljno pro-

matrao.

- Mislim, Annie, da vi gledate previše senzacionalističkih filmova, ili ste možda pod utjecajem televizije?

63

jem televizije? reče napokon. - No, važno je da imate dobro srce i da ste prilično dosjetljivi. Kad se vratim u London, poslat ću vam poklon.

- Hvala vam, gospodine. Najljepša vam hvala gospodine.

- Annie, što biste htjeli na poklon?

- Što bih htjela, gospodine? Mogu li dobiti bilo što, što mi se sviđa?

- Da, u okviru razumnih granica - reče Hercule Poirot oprezno.

- O, gospodine, da li bih mogla dobiti pudrjeru? Pravu džepnu modernu pudrijeru poput one kakvu je imala sestra gospodina Lee-Wortleya, što ja to govorim, nije mu ona bila sestra.

- Da - reče Poirot - da, mislim da bi se to moglo urediti.

Zanimljivo, pomislio je. Prije nekoliko dana bio sam u muzeju i razgledavao neke starine iz Babilona ili nekog takvog mesta, stare i nekoliko tisuća godina - i među tim stvarima bile su i pudrijere. Srce žene nije se promijenilo.

- Oprostite, gospodine - rekla je Annie.

- Nije to ništa - kaza Poirot - mislit ću na to. Drago dijete, dobit ćeće svoju pudrijeru.

- O, hvala vam, gospodine. Zaista vam najljepše zahvaljujem, gospodine.

Annie je otisla vrlo vesela. Poirot je gledao za njom, zadovoljno kimajući glavom.

- Ah - reče u sebi. A sada - idem. Tu više nema posla za me.

Iznenada mu se oko ramena ovise nečije ruke.

- Ako stanete točno ispod imele... - započe Bridget.

Hercule Poirot se zabavlja. Zaista je uživao. Rekao je sam sebi da je imao vrlo lijep Božić.